

Jag sköt undan högen med reklam mot kanten av köksbordet och lade armarna stadigt på bordsskivan och höll kuvertet med båda händerna. Jag hoppades att arvet skulle vara så stort att jag kunde gå och packa en väska ikväll och dra imorgon, nånstans, vart som helst. Jag kunde resa en månad och sen flytta hem till mina föräldrar i Vänersborg, för att där söka jobb i lugn och ro. Om arvet var tillräckligt stort kunde jag chilla lite och fundera kring framtiden, för att sen satsa på det jag verkligen ville göra. Vad det nu var?

Jag var nervös och vågade knappt öppna, för tänk om summan var så liten att den varken gjorde till eller från? Jag hade börjat drömma om att resa och nu var jag rädd att bli besviken och få traska ner till arbetsförmedlingen igen, istället för Arlanda.

Jag tryckte in pekfingret i kanten på kuvertet och sprättade upp det, tog sakta ut innehållet och ögnade igenom texten tills jag såg summan.

”Yes!” ropade jag. ”Underbart!” Jag reste mig hastigt upp och började gå omkring i köket med ett leende på läpparna. Jag stannade upp och läste igenom allt igen. Okej, jag skulle faktiskt få ärva 102 005 kronor! Det var mer än jag vågat drömma om och mer än tillräckligt för mina planer. Jag skulle kunna resa och ändå ha gott om pengar kvar. Dessutom hade jag a-kassa och bodde jag hos mina föräldrar skulle bara den räcka långt.

Det kändes som en börda föll från mina axlar och jag slog mig ner på stolen igen och pustade ut och log för mig själv.

Sen slog det mig. Pengarna kommer ju inte trilla in dagen efter! Jag blev sittande stel som en staty, medan hjärnan gick på högvarv. *April månads a-kassa skulle betalas ut om en vecka, den räcker till räkningarna och den sista hyran för den här lägenheten. Jag kommer antagligen*

ha två tusen kvar efter det, plus att jag har cirka sex tusen på banken.

”Skit”, sa jag högt för mig själv, för det skulle inte räcka särskilt långt. Drömmen var ju att resa långt bort och vara borta länge. Långt bort kostar mer pengar.

Resten av dagen gick åt att ringa en del samtal. Jag kollade upp när arvet kunde förväntas betalas ut och det skulle troligtvis ske inom en månad. Jag ringde även mamma och berättade att jag ville flytta hem så fort som möjligt. De var förvånade om mina planer och hade alltid mitt gamla pojkrum i källaren redo.

Hon hade sagt att de kunde komma upp och hjälpa till med flytten, de tog gärna en extra tur till Stockholm redan till helgen. Om jag ändå bestämt mig för att flytta var det bortkastat tid att stanna där uppe, tyckte hon. Snabba ryck, tänkte jag och fylldes av en tacksamhet till mina föräldrar.

Mamma som är en driftig och smart kvinna föreslog att jag skulle ringa hyresvärden och kolla ifall han hade nån som stod i kö och som ville ta över lägenheten redan första maj, så slapp jag betala en månads hyra i onödan.

Jag hade alltid haft lätt att prata med mina föräldrar om mina drömmar, eller ja, kanske inte precis alltid. I tonåren hade jag haft en större distans till dem, men jag minns att de tagit det med ro och jag förstår nu att de visste att det antagligen var en övergående fas. Så jag berättade att jag fått arvet och att jag drömde om att göra en längre resa, kanske en månad eller så. Och vet ni, ibland lönar det sig att vara öppenhjärtig. Mamma tyckte det var en bra idé och lovade att de till och med kunde låna ut vad jag behövde om arvet inte hunnit komma innan jag ville åka.

När jag lade mig den kvällen kände jag mig tillfreds på ett märkligt sätt. Tänk vad mycket som hänt den dagen. Först

en så enorm glädje, sen drabbades jag nästan av omedelbar sorg när jag insåg att jag inte kunde kasta mig iväg, för att sen återigen fyllas av glädje över att resan ändå kunde bli av.

Jag låg i sängen med släkt lampa och tänkte på Asien, Australien, Nordamerika och Sydamerika. Vart skulle jag åka? Världen låg öppen för mig och när jag som bäst låg och funderade, så gick tankarna över till drömmar.

Den natten drömde jag att jag åkte till Kalifornien. Ibland var jag ensam och ibland var det nån med mig, men som vanligt var alla detaljer borta när jag vaknade. Men, jag vaknade med en längtan att åka till Kalifornien. *Ja varför inte*, tänkte jag. Det är en plats på jorden jag alltid velat se i verkligheten.

Kort och gott så gick allt bra. Hyresvärden hittade en ny hyresgäst och därmed sparade jag en del pengar.

Så, jag flyttade hem till Vänersborg igen och villan i stadsdelen Nordstan. Att komma tillbaka till Vänersborg så här på våren och vandra runt på de bekanta gatorna var lite nostalgiskt. Det fanns minnen i nästan varje gathörn.

Den 29 april tog jag tåget upp till huvudstaden igen och hade en väldigt trevlig kväll med några av mina vänner. Vi hade bokat bord på en av Stockholms populäraste och mysigaste tapasrestauranger. Kvällen hade kunnat bli lång och riktigt blöt, det var verkligen upplagt för det, men jag kände mig tvungen att runda av när klockan närmade sig midnatt.

Kalifornien är nio timmar efter Sverige, så dagen efter skulle bokstavligt talat bli den längsta i mitt liv.

Jag hade en märklig känsla i kroppen när jag vandrade till en kompis lägenhet den kvällen. Jag hade en förväntan som jag inte haft sen jag var barn, och då dagarna innan jul. Det som var konstigt var att jag inte riktigt visste varför jag

var så förväntansfull. Jag hade egentligen inte planerat nåt, hade inte nån plan alls för att vara helt ärligt. Kanske var det just det som lockade, att vara fri och kunna åka precis dit jag själv ville?